

a parlament régi szobrairól és új képviselőiről

A parlamentben jártunk tegnap, a Ház elnöke megmutatta az újságíróknak, hogyan épült újjá, hogyan szépült meg a régi parlament épületének egy része. Először a csillámló, aranyfényes, gótikus kupolacsarnokot bámulták meg a látogatók, azután elindultak az ülésterem felé, ahol a folyosókon még folyik a munka, létrák állanak az ablakok előtt, munkások sűrögnek-forgognak és az árva ülésterem ajtaján beszűrődik a munka zaja. Szép és vidám ez a parlament...

A napsugár átfénylik a színes üvegablakokon s megcsillantja piros, kék, arany fényt az oszlopokon. Megpihen a napsugár a baloldali folyosó oszlopfejszerű szobrain is. Egymás mellett állanak itt a régi szobrok — ott állnak egymás mellett, az üvegfüvő, a tímár, a csizmadia, az asztalos és a magvető parasztember.

Valaki meg is jegyezte:
— Milyen szomorú tekintetű az a szobor, az a magvető!

Úgy is van. Szomorúra faragta a képét az ötvenegynéhány esztendő előtti szobrász. Szomorúra, milyenre is faraghatta volna másra a mult század vége táján, amikor parasztnak, munkásnak nem volt hazája ez a háza, uraké volt, akik talán meg sem nézték a parlamentben ezeket a munkásember-szobrokat.

Ahogy lefelé ballagunk a pirosszöngyes lépcsőn, Rákosi Mátyás keddi beszéde jutott az eszünkbe. A parlamentről is beszélt, erről a parlamentről s azokról a képviselőkről, akik majd most, a Népfront történelmi diadala után az első napon büszkén haladnak föl a díszlépcsőház piros szöngyegén.

„Az országgyűlés számszerűen is visszatükrözi a munkások és parasztok szövetségét és a munkásság vezetőszerepét... sokkal inkább népképviselet, mint az az előző két országgyűlés, nem is szólva a régi horthysta országgyűlésről, vagy mondjuk az olyan „demokratikus” voltára büszke képviselet-ről, mint az amerikai szenátus, ahol tudvalevőleg nincs egyetlen ipari munkás, vagy dolgozó paraszt!”

Ahogy néztük ezeket a kőszobrokat, szomorú arcukat, ezekre a mondatokra kellett gondolni. Vajjon hogy fogadja majd ez a néhány szobor az új képviselőket?

Mert sokat láttak ezek a szobrok! Ha kipillantottak az ablakon — csak a legutóbbi években — mennyi újat és szépet láttak! Látták, hogy sűrög és forg valamelyik kinyitott ablak tükrében a sok ember a Kossuth-híd állványain — hogy épít új hidat a Dunába omoltak helyett a munkás. Hosszú hónapokon, éveken át látták odaát a Duna másik oldalán, a rommálett házakat. Szürke rompart futt át a szél a Dunán — aztán egy napon, tél volt pedig, átványozni kezdtek a legnagyobb rom helyén. Nádruhát kapótt a ház és a védőburok mögött emberek sűrögtek, építettek. Aztán kibontották a nádat s újra állt a ház.

Ezt is látták a szobrok. Látták azt is, hogyan nyüzsög és forg a folyosókon néhány régi figura, régi világból ittmaradt képviseletforma ügyvéd meg földbirtokos. A szomorú parasztszobor továbbra is szomorú maradt — B. Szabó Istvánt is látta. Az asztalos szobor rosszkedvűen meredt Barankovicsra: hát ez még mindig itt van?

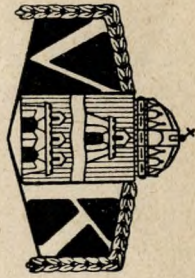
Hát most mosolyoghatnának, örülhetnének, ha a kő mosolyogni tudna!

Igy mondta Rákosi: „... most vonul be először a magyar országgyűlésbe a dolgozó nép erejének és jelentőségének megfelelő képviselet.”

Milyen elégedetten mosolyoghatna a kőszobor! Az asztalos meg a tímár arra gondolna: talán van itt olyan is, aki a Kossuth-hidat építette, aki a nádazott ház falát emelte! A paraszt, a szomorú magvető megnézné vidámarcú paraszt-társait, az új képviselőket...

Az újjávarázsolt, szép parlament a nép képviseletének háza lesz. A szomorú munkásember szobrokat nem lehet mosolygósra átfaragni. Maradjanak hát ott, úgy, szomorúan. Jelképezik a multat, a szomorút. A vidám, jókedvű munkások, parasztok, az új képviselők a jelent, a jövődöt jelentik!

Gárdos Miklós.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: <i>Gárdos Miklós</i>		Cím: <i>Heti riport Parlament régi szobrairól</i>	
Forrás: <i>Magyarország</i>		Hely: <i>Budapest</i>	
1949 június 5.		(Idő)	
(Köt. v. filiz.)		(Oldal)	
Személy		Helyszám	
725.11		"1949"	

Székesfővárosi házi nyomda 1926 — 8891

Osztályozás